

tính đường vượt biên.

Chuyến vượt biên lần này được tổ chức tại Rạch Giá. Công việc trôi chảy một cách kỳ lạ Ra đến hải phận quốc tế, A Mùi và tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ngồi bàn đến những dự kiến trong tương lai, Sau 2 ngày, 3 đêm, tàu đã tấp vào một căn cứ hải quân Thái Lan. Lính Hải quân Thái sáng ra thấy chúng tôi ngồi lổm ngổm trên bãi, ra lệnh chúng tôi trở xuống thuyền. Một vài người có vẻ muốn chống lại quyết định đó. Chỉ vài tiếng súng nổ chỉ thiên của lính Thái, chúng tôi lần lượt xuống lại thuyền. Tàu Hải quân Thái kéo chúng tôi ra hải phận quốc tế rồi cắt dây. Nhóm tài công ở Rạch Giá muốn trở về lại Việt Nam. Nhóm người Việt ở Saigon xuống thì muốn đi tiếp qua nước khác. Sau một hồi cãi vã, nhóm người Việt cướp tàu để tự lái. Đem đó gặp tàu đánh cá Thái Lan rất thân thiện, ra hiệu sẽ giúp kéo tàu chúng tôi vào bờ, họ ra dấu gọi mấy người đàn ông leo qua thuyền họ để lấy thực phẩm. Tôi nói với A Mùi để tôi leo qua tàu Thái Lan kiếm cho nàng chút thức ăn. Qua tàu Thái Lan, họ đưa một nồi cơm điện và gạo ra hiệu cho mình tự nấu cơm. Gặp được cứu tinh, chúng tôi xúm nhau nấu cơm để đem chia cho bà con trên tàu. Mới nấu được một nồi thì họ ra dấu tụi tôi về lại thuyền mình, họ đưa tay ra dấu như là họ sẽ bị cắt cổ nếu chính quyền Thái biết họ kéo tàu lạ vào bờ.

Tụi tôi trở về tàu êm re, tôi tủi được một nắm cơm dành cho A Mùi rồi chuyển cơm xuống khoang chia cho mọi người. Lại một điều là không ai tranh giành, la ó như những lần trước. Tàu Thái Lan kéo tàu chúng tôi đâu khoảng 5 phút thì cắt dây chạy thẳng. Lúc đó trên tàu hoảng hốt và có người cho tôi hay là trong khi bọn đàn ông Việt lên tàu Thái Lan thì bọn Thái Lan nhào xuống tàu tỵ nạn, trước là quyền tiền để họ kéo vào bờ, sau thấy thân được không bao nhiêu thì họ gỡ trò hành hung cướp bóc và trước khi rút lui họ đã bắt theo ba cô gái. Trong đêm tối, tôi gọi A Mùi mà không có tiếng trả lời. Không biết hỏi ai vì không ai quen nhau, và nhất là trong đêm tối mịt. Tôi nghĩ là A Mùi có thể ngồi ở một nơi nào khuất nên không nghe tiếng tôi. Tàu lại tiếp tục đi đến rạng sáng mai thì gặp tàu Tây Đức đang từ dàn khoan dầu ngoài khơi trở về đất liền và chúng tôi được phép lên tàu để đưa vào trại tỵ nạn. Lúc này tôi mới thật sự hoảng sợ. A Mùi không có mặt trên tàu. Tôi không biết chuyện gì xảy ra cho nàng. Tôi chạy quanh hỏi thăm mọi người trên tàu, Không ai biết đích xác chuyện gì xảy ra, họ cho biết A Mùi có thể là một trong ba người con gái bị thuyền Thái Lan bắt theo. Nàng có thể rơi xuống biển trong đêm tối.

Thời gian ở trại tỵ nạn Songkhla là chuỗi ngày trông ngóng và buồn thảm. Mỗi ngày tôi đi sục sạo, mỗi khi có tin có người mới nhập trại tôi vội vã chạy lại chỉ mong được gặp lại A Mùi. Tất cả chỉ là ảo mộng. Chẳng thà A Mùi bị nạn, bị hãm hiếp thì ít nhất tôi còn cơ hội săn sóc nàng. Nhưng đây thì giống như là missing in action, nói chết không được, bảo còn sống cũng không xong. Tôi cứ

sống trong trông chờ, ngày này qua ngày khác. Lắm lúc ngủ trưa ngoài bãi biển tôi nghe hình như có ai gọi Tsành Phúng, Tsành Phúng. Vùng dậy chỉ bặt ngàn tiếng gió.

Sau 9 tháng ở trại, tôi đi định cư ở Mỹ, lòng không chút mừng rỡ. Người ta đi thì tôi đi, thế thôi. Đến Mỹ đầu sao tôi độc thân nên cũng dễ. Ở nhà share, ăn uống qua loa, mục đích tôi bây giờ là làm sao có tiền để đi kiếm A Mùi. Rồi tôi trở lại nghề, làm việc cho chính phủ, tôi lại tìm cách du lịch Thái Lan để mong tìm kiếm dấu vết A Mùi. Thậm chí tôi đã cả gan về thăm Việt Nam trong đợt đầu tiên với hy vọng biết đâu tìm được tin tức A Mùi. Tất cả chỉ là công dã tràng. Nhưng đầu sao trong lòng tôi vẫn tin tưởng vào định mệnh. Hai lần trước chỉ một tiếng gọi giật mà đời tôi đã chuyển hướng. Lần đầu chú Xường đã đưa tôi đến với gia đình A Phá, lần hai đã đưa tôi đến với cuộc tình A Mùi, vậy thế nào cũng có ngày nào đó, ở một nơi nào đó, trong chợ, trong siêu thị, trong nhà hàng, tôi sẽ nghe tiếng ai gọi giật Tsành Phúng Tsành Phúng thì lúc đó phải là giây phút hạnh phúc nhất của đời tôi.

Có phải không, A Mùi?

thơ

Biển, Em, Niềm Nhớ

Cho Thanh Trúc, bạn đường yêu dấu

*biển một bên, bóng một bên
vắng em, chiều buồn đến sợ
tìm đâu theo triều sóng vỗ
bàn tay thiếu một bàn tay*

*biển bên kia bóng bên này
nhớ ơi chiều xưa hò hẹn
tóc bay, dáng nhỏ ngoan hiên
nghe ta kể đời chinh chiến
tóc bay, dáng nhỏ ngoan hiên
bên ta gọi mùa xuân đến*

*chiều nay một mình qua biển
nắng soi chiếc bóng đỏ dài
buồn dâng trùng trùng theo sóng
tay nào thiếu một bàn tay?*

*buồn ta sóng cũng thờ dài
bỏ bờ ra đi . . . đi mãi!*

Phan Anh Dũng